

A végtisztesség legyen a nemzeti megbékélés jelképe

Az MSZMP Központi Bizottságának közleménye Nagy Imre és sorstársainak temetéséről

Az MSZMP Központi Bizottsága történelmi, egyúttal szimbolikus jelentőségű eseménynek tekinti Nagy Imre és sorstársainak 1989. június 16-i temetését. A történelmi, erkölcsi jóvátételt, a nemzet kegyeletos emlékezését szolgálja ez a nap.

Nagy Imre és sorstársai életútját és szerepét a hivatalos politika kezdetben igaztalanul értékelte, ami a legutóbbi időkig fennmaradt. A megújuló MSZMP szükségesnek tartja, hogy a Nagy Imre és társai elleni perben emelt vádak felülvizsgálata mielőbb lezáruljon, igazságot szolgáltatva a megvádolt és elítélt politikusoknak.

Az MSZMP Központi Bizottsága természetesnek tartja a társadalom igényét arra, hogy a közelmúlt történetének minden lényeges kérdésében tisztán láthasson, hiteles információk alapján ítélhessen az eseményekről és azok szereplőiről. Ezért a rendelkezésére álló eszközökkel támogatja az események objektív feltárására irányuló tudományos kutatást, kezdeményezi és elősegíti, hogy a történelmi dokumentumok folyamatosan nyilvánosságra kerüljenek. A maga részéről is tárgyalást kezdett annak érdekében, hogy a külföldön található források mielőbb hozzáférhetővé váljanak, feltáruljon a szocializmus demokratikus megújításáért vívott küzdelem korábbi története, abban Nagy Imre szerepe.

Nagy Imre az 1945 utáni magyar történelem jelentős személyisége. Útja elválaszthatatlan a kommunista moz-

galomtól, annak tragikus ellentmondásait is magában hordta. Pályája a Horthy-rendszer elleni küzdelemtől, az emigrációs évektől ívelt a felszabadulást követő újrakezdés heroikus küzdelméhez, a földosztáshoz, mellyel neve összekapcsolódik. Ezekben az években a félreállítástól az ötvenes évek torz politikájában való közreműködés ellentmondásán át vezetett ez a pálya az 1953 júniusában kidolgozott „új szakasz”-ig, különösen az új agrár- és népfrempolitika kezdeményezéséig, a szocializmus és a nemzeti szuverenitás szoros összefüggésének felismeréséig. Személye a szocialista reformpolitika szimbólumává vált.

Amikor ismételt félreállítása után, 1956 októberében visszakerült a miniszterelnöki székbe, rendkívüli körülmények között küzdött az ország megmentéséért. Egyszerre harcolt a magyarországi sztálinizmus megfékezéséért, a nemzeti sérelmek jóvátételéért, a külső beavatkozás elhárítása érdekében és a népfelkelés mögött feltámadt ellenforradalmi cselekményekkel szemben. Ehhez sem pártja, sem koalíciós partnerei nem nyújtottak megfelelő támogatást. A sodró eseményekben maga sem mutatott kellő határozottságot, és tévedett külpolitikája nemzetközi feltételeinek és következményeinek megítélésében. Neve azonban összeforrott a nemzeti önállóság talaján, az öngazgatást és a demokratikus többpárti pluralizmust elismerő szocialista úttal.

1956. november 1. és 4. között a külső körülmények megvál-

toztak, ugyanakkor az MSZMP és a kormány vezetése kettészakadt. Nagy Imre nem vállalta az akkori külső és belső körülmények által kikényszerített kompromisszumokat, nem vállalta a régi politikai intézményrendszer részleges megjavításával elérhető reformokat. Ez vezetett személyes tragédiájához, a politikai okokból reá szabott igaztalan halálos ítéletig.

Az MSZMP Központi Bizottsága tiszteletben tartja a pártalapításban részt vevő Nagy Imrének és küzdőtársainak emlékét. A párt megújulása során épít az 1956. október végi megalakulásának elveire, nyíltan vállalja az 1953–1954-es reformkezdeményezések örökségét.

Az 1956-os eseményekben, a nehéz napok ellentmondásos viszonyai között a szemben álló felek mindegyikének oldalán sokan hősiességgel küzdöttek és haltak meg vélt vagy valós, de egyaránt igaznak hitt céljukért. Sok százan váltak az események véletlen áldozatává. A tragédia maga a testvérharc volt, annak minden halottja a nemzet vesztesége.

Újabb megrázkódtatáshoz vezetne, ha Nagy Imre és sorstársai temetése a nemzetet megosztó feszültségek forrásává válna. Ezért az MSZMP Központi Bizottsága felhívja a párt tagjait, a magyar állampolgárokat: felelős magatartással legyenek méltóak a kegyeleti aktushoz.

A temetés legyen mementó: a nemzeti megbékélés jelképe.